

§ 31.

Valgbar til Folketinget er *enhver*, som har Valgret til samme.

§ 32.

Til § 37 føjes som nyt Punktum:
Giftte Kvinder kunne ikke komme i Betragtning som umiddelbare Vælgere.»

Herefter kan man vel nok gaa ud fra som givet, at Folketinget aldrig vil kunne vedtage nogen Ændring til Grundlovens §§ 31 og 32, som ikke giver Kvinden politisk Valgret og Valgbarhed til Folketinget i fuld Lighed med Manden.

Tilføjjelsen til § 37, der dog kun er ment som en Overgangsbestemmelse, er formentlig den nemmeste Maade at komme uden om den Vanskelighed, at der ellers vilde fremkomme en Forskydning indenfor Vælgerne til Landstinget. Det var altsaa ikke muligt at enes om en anden Udvej end den at offre den gifte Kvindes Ret?

Forhandlingerne drejer sig — foruden om alt det, der ikke vedkommer Sagen, — om de andre Sider ved Grundlovsændringen, saasom Spørgsmaalet om Forholdstalsvalgmaadens Indførelse, Landstingets Sammensætning o. s. v., idet Partierne overfor disse indtager højst forskellige Standpunkter. Om Kvindens Valgret og Valgbarhed til Folketinget har det ikke været vanskeligt at opnaa Enighed.

Desværre naaede Lovforslaget ikke at komme til Behandling i Landstinget; men ogsaa dér kan man med god Grund — efter at selve Professor Matzen udtrykkelig har erklæret sig for en Tilhænger af Kvindens politiske Valgret — antage, at det samme vilde have været Tilfældet.

Kvindens Krav om politisk Ligestilling med Manden er ikke mere et Partispørgsmaal. Hvorfor skal Opfyldelsen af dette retfærdige Krav da bestandig skydes ud? Hvorfor skal denne Sag ikke kunne føres igennem for sig, men bestandig kun tages paa Slæb, naar Spørgsmaal af mere direkte Partiinteresse tages op? Der er saa mange store Spørgsmaal, der ligger for, som der kunde være al rimelig Grund til, at Kvinderne var med til at løse. Og netop nu, da vor politiske Situation nærmest maa betegnes som kørt fast, var der dog Haab

om, at en saadan Hær af nye Vælgere kunde bringe den Impuls, Maskineriet trænger til for at komme over det døde Punkt.

Sagen er den, at det er ikke gaaet op for den almindelige Bevidsthed, af hvor stor Betydning Spørgsmaalet om Kvindens Valgret er. Det staar ikke klart, hvilken mægtig Forøgelse af Samfundsværdier den vil skabe ved at vække slumrende Kræfter og Interesser hos Kvinden, og det nedbrydende i den nuværende Ordnings Uretfærdighed føles kun altfor svagt, fordi den er saa tilvant.

En Ting maa dog desværre indrømmes, at naar Mændene ikke har den Opfattelse, at Spørgsmaalet er betydningsfuldt nok i sig selv og har villet sætte noget ind paa at løse det uafhængigt af andre Hensyn, saa har Kvinderne en stor Del af Skylden deri, fordi kun faa er rigtig varme for Sagen og endnu færre vil gøre et virkeligt Arbejde for den. Vi maa huske, at Kvindens politiske Ligestilling med Manden ikke kan gennemføres uden ved en Grundlovsændring og en saadan Iværksættelse fordrer en Rigsdagsopløsning, et stort og besværligt Apparat, der skal sættes i Bevægelse; vi kan ikke vente af Mændene, at de skal gøre dette, naar ikke vi Kvinder sætter al vor Kraft ind paa at faa dem dertil. Om kort Tid skal Mændene vælge vore Lovgivere, medens Kvinderne atter maa nøjes med i al Beskedenhed at forespørge Valgkandidaterne om deres Stilling til Kvindevalgretten. Og Kvinderne ved, at dette Spørgsmaal først kommer i anden Række efter Partiinteresserne. Men vi maa dog haabe, at det engang vil gaa op for Mændene, at naar de erklærer en Sag for god og retfærdig, saa er det ogsaa deres Pligt at arbejde for den.

Stockholms første kvindelige Kommunal- bestyrelsesmedlemmer.

Første Gang efter at Kvinderne i Sverige har opnaaet Valgbarhed til Kommunalbestyrelsen, er der afholdt Valg i Stockholm. Valget afholdtes i Kredse, ikke som her i København med een Liste fra hvert